

**Кримінальний процес та криміналістика;
судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність**

УДК 343.123.1.001.73

Ю.П. АЛЕНІН,

доктор юридичних наук, професор,
член-кореспондент НАПрН України, заслужений юрист України,
завідувач кафедри кримінального процесу
Національного університету «Одеська юридична академія»

І.В. ГЛОВЮК,

кандидат юридичних наук, доцент,
докторант кафедри кримінального процесу
Національного університету «Одеська юридична академія»

**ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ПІДОЗРУ:
ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА
ТА ПРОБЛЕМИ УДОСКОНАЛЕННЯ**

Анотація. Стаття присвячена дослідженню повідомлення про підозру у контексті кримінально-процесуального рішення та процесуальної процедури. Виявлено недоліки нормативної регламентації повідомлення про підозру, систематизовано проблеми застосування відповідних норм КПК, запропоновано шляхи їх усунення.

Ключові слова: повідомлення про підозру, підозрюваний, кримінально-процесуальне рішення, підстави повідомлення про підозру, вручення повідомлення про підозру.

Постановка проблеми. Новий Кримінальний процесуальний кодекс України 2012 р. (далі КПК) передбачив ряд нових інститутів, які не зважаючи на період дії Кодексу, все ще потребують наукового осмислення як завдяки недолікам нормативної регламентації, так і складнощам практичного застосування. Одним із таких інститутів є повідомлення про підозру.

Аналіз останніх досліджень та виокремлення нерозв'язаних проблем. Питання повідомлення про підозру за КПК 2012 р. досліджувалися такими вченими, як А.В. Андрейчук, І.В. Басиста, Г.М. Гапотченко, В.Г. Гончаренко, В.О. Гринюк, І.Г. Івасюк, О.В. Івашенко,

О.В. Капліна, Л.М. Лобойко, Т.В. Лукашкіна, К.Г. Марченко, В.А. Сербулов, В.І. Фаринник, М.Ю. Черкова, Л.В. Юрченко та ін. Однак аналіз слідчої діяльності та законопроектних пропозицій свідчить про потребу подальшого наукового аналізу повідомлення про підозру для формулювання напрямків його вдосконалення.

Викладення основного матеріалу. Аналіз положень КПК України та наукових джерел дозволяє визначити такі значення категорії «повідомлення про підозру»: процесуальна діяльність, зміст якої полягає у складанні слідчим або прокурором письмового повідомлення про підозру та його врученні особі від-

повідно до ст. 276–279 КПК України [1, с. 241]; процесуальне рішення [2, с. 94; 3, с. 77]; процесуальна дія [4, с. 603]; інститут кримінального процесуального права [3]; етап стадії досудового провадження та форма повідомлення [5, с. 10]; етап досудового розслідування [6, с. 344]; перший етап формування державного обвинувачення [3, с. 78], первинна форма обвинувальної діяльності щодо конкретної особи [7, с. 241]; початок реалізації функції обвинувачення [8]. Слід повністю погодитися із Т.В. Лукашкіною, що «із змісту Глави 22 КПК можна зробити висновок про те, що під повідомленням про підозру мається на увазі і документ, у якому формулюється підозра, і дія — повідомлення про підозру» [9, с. 33]. Саме тому надалі слід розглянути повідомлення про підозру як процесуальний акт та як процесуальну процедуру.

Розглядаючи повідомлення про підозру як процесуальний акт-документ, слід зазначити, що пануючою у літературі є точка зору, що воно є процесуальним рішенням [2, с. 94; 3, с. 77; 10], хоча деякі вчені звертають увагу на те, що письмове повідомлення про підозру не відповідає поняттю процесуального рішення, закріпленому у ч. 1 ст. 110 КПК України [11, с. 202], і роблять висновок, що воно не є процесуальним рішенням [12, с. 161]. Слід звернути увагу на те, що формально повідомлення про підозру у аспекті назви дійсно не відповідає ч. 3 ст. 110 КПК, однак, з іншого боку, воно повністю відповідає ознакам кримінально-процесуальних рішень [13, с. 21–22], що дозволяє його розглядати саме у такому аспекті.

Таким чином, повідомлення про підозру як процесуальний документ є процесуальним рішенням — юридичним актом початку та одночасно персоніфікації кримінального переслідування, оскільки у зв'язку із повідомлення про підозру

з'являється такий суб'єкт кримінального провадження, як підозрюваний, а з моменту повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення починається притягнення особи до кримінальної відповідальності (п. 14 ч. 1 ст. 3 КПК України) [1, с. 241]. Повідомлення про підозру — це одне із найважливіших процесуальних рішень, яке прокурор або слідчий за погодженням з прокурором (ч. 1 ст. 277 КПК) приймає до закінчення розслідування у кримінальному провадженні. В цьому процесуальному рішенні на підставі зібраних під час досудового розслідування доказів певна особа набуває статусу підозрюваного. Саме з моменту повідомлення особи про підозру між слідчим, прокурором та підозрюваним виникають кримінально-процесуальні відносини, змістом яких є конкретні права та обов'язки сторін, що врегульовані Гл. 22 КПК.

Акт повідомлення особи про підозру має важливе значення, оскільки він служить одним із засобів забезпечення невідворотності відповідальності осіб, які вчинили кримінальне правопорушення, а в наступному, обґрунтована підозра дозволяє суду призначити таким особам справедливе покарання відповідно до характеру і тяжкості вчиненого кримінального правопорушення. Після цього акту процесуальне становище підозрюваної особи погіршується, оскільки слідчий, прокурор набувають права застосовувати до неї заходи забезпечення кримінального провадження, передбачені Розділом 2 КПК.

Юридичне значення акту повідомлення особи про підозру полягає також і в тому, що на стадії досудового розслідування настає певний етап, пов'язаний з тим, що в процесі розслідування зібрано достатньо доказів для підозри конкретної особи у вчиненні кримінального правопорушення. Ця підозра вперше чітко

сформульована в офіційному документі — письмовому повідомленні особи про підозру. В ньому слідчий, прокурор викладає висновок про наявність і суть кримінального діяння, вчиненого конкретною особою. Прийняте рішення щодо повідомлення про підозру ще не означає, що мета розслідування досягнута і його можна завершити, оскільки потрібно ще допитати підозрюваного з приводу підозри, перевірити його показання, виконати інші слідчі і процесуальні дії, наслідком чого можлива також і зміна, доповнення повідомлення про підозру (ст. 279 КПК).

Стаття 276 передбачає випадки повідомлення особи про підозру. Слід ще раз підкреслити явну некоректність такого найменування «випадки», адже у КПК повинні бути указані підстави для прийняття такого рішення, а таке поняття, як підстава прийняття цього рішення, у КПК не згадується [9, с. 33]. При цьому у якості підстави для повідомлення про підозру повинні бути встановлені за допомогою доказів обставини, що свідчать про наявність події певного злочину та вчинення його конкретною особою [9, с. 33].

Повідомлення про підозру обов'язково здійснюється у разі:

1) затримання особи на місці вчинення кримінального правопорушення чи безпосередньо після його вчинення. Це означає, що слідчий, прокурор або інша уповноважена особа має право без ухвали слідчого судді, суду затримати особу, підозрювану у вчиненні злочину, за який передбачене покарання у виді позбавлення волі, лише у випадках: а) якщо цю особу застали під час вчинення злочину або замаху на його вчинення; б) якщо безпосередньо після вчинення злочину очевидець, в тому числі потерпілий, або сукупність очевидних ознак на тілі, одязі чи місці події вказують на те, що саме ця особа щойно

вчинила злочин (ч. 1 ст. 208 КПК). Крім того, кожен має право затримати без ухвали слідчого судді, суду будь-яку особу, крім осіб, зазначених у ст. 482 КПК: 1) при вчиненні або замаху на вчинення кримінального правопорушення; 2) безпосередньо після вчинення кримінального правопорушення чи під час безперервного переслідування особи, яка підозрюється у його вчиненні, однак у цьому випадку особа вважається затриманою з моменту, коли вона силою або через підкорення наказу змушена залишатися поряд із уповноваженою службовою особою чи в приміщенні, визначеному уповноваженою службовою особою (ст. 209 КПК);

2) у разі обрання до особи одного з передбачених КПК заходів: особисте зобов'язання; особиста порука; застава; домашній арешт; тримання під вартою (ч. 1 ст. 176 КПК); із цим погодитися складно, оскільки ст. 177 КПК дозволяє застосуватися запобіжні заходи лише до підозрюваного, обвинуваченого, тому, відповідно, ці два положення виключають одне одного. Відповідно, цей випадок повідомлення про підозру застосовуватися не може;

3) при наявності достатніх доказів для підозри у вчиненні кримінального правопорушення. Під достатніми доказами стосовно рішення про повідомлення особи про підозру слід розуміти достовірні відомості, зібрані, перевірені і оцінені слідчим, прокурором у встановленому законом порядку, які в своїй сукупності приводять до єдиного висновку, що на даний момент розслідування конкретна особа вчинила кримінальне правопорушення (злочин або кримінальний проступок). При цьому важливо, щоб повідомлення особи про підозру базувалося не на простій сумі доказів, а на їх системі. В разі, коли окремі докази винуватості не узгоджуються з іншими, то це означає, що прий-

мати рішення щодо повідомлення особи про підозру немає підстав.

Як правильно зазначає В.О. Гринюк, досліджуючи підстави повідомлення про підозру (хоча, як ми зазначали вище, КПК указує лише на «випадки»), вони є неоднорідними. Вчений робить концептуально виважений висновок про можливість їх поділу на дві групи: формальні та юридичні. До формальних підстав повідомлення про підозру віднесено такі, які передбачені п. а, п. б ч. 1 ст. 276 КПК України. Для них є характерним не пряме, а побічне твердження про причетність особи до вчинення кримінального правопорушення. Формальні підстави для здійснення повідомлення про підозру є вторинними, оскільки з'являються в результаті прийняття рішення про затримання особи чи застосування до неї запобіжного заходу. Юридичною підставою для здійснення повідомлення про підозру є наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення. Зазначена юридична підстава для підозри є прямою, оскільки у слідчого, прокурора на досудовому розслідуванні зібрано достатню кількість доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення. У зазначених посадових осіб склалось внутрішнє переконання, що саме ця конкретна особа підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення [8, с. 122—123].

Рішення прокурора або слідчого за погодженням з прокурором щодо підозри певної особи у вчиненні кримінального правопорушення приймається не постановою, а спеціальним процесуальним документом у формі письмового повідомлення. Це повідомлення повинне відповідати вимогам, передбаченим ст. 277 КПК.

Прокурор, слідчий, складаючи повідомлення особи про підозру, викладає власну думку про винуватість особи,

що склалася у нього на підставі оцінки тих фактичних даних, що маютьсся в матеріалах кримінального провадження на момент прийняття такого рішення. Але наявність цього акту ще не означає визнання особи винною від імені держави. Висновок про винуватість хоча і є в деякому сенсі офіційним, але це все ж таки суб'єктивна думка слідчого, прокурора про наявність підстав покладення на певну особу кримінальної відповідальності згідно конкретної кримінально-правової норми.

Аналіз глави 22 КПК вказує на те, що письмове повідомлення особи стосується кримінального правопорушення, тобто родового поняття кримінального явища, то виникає питання, як поступати у випадках, коли одна й та ж особа вчинила і злочин і кримінальний проступок. КПК на це питання не дає чіткої відповіді. Вважаємо, що в подібній ситуації слід виходити з того, що кримінальним процесуальним законом передбачено дві форми досудового розслідування (досудове слідство і дізнання), які в значній мірі відрізняються одна від одної, а тому буде правильним викладати письмові повідомлення особі про підозру окремо, тобто повідомлення про злочин і повідомлення про кримінальний проступок.

Письмове повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального правопорушення повинно складатися в декількох екземплярах, кожний із яких належним чином засвідчується підписом слідчого або прокурора.

Глава 22 КПК регламентує такої здійснення повідомлення про підозру як процесуальної процедури, тобто системної сукупності процесуальних дій.

У відповідності до ст. 278 КПК, письмове повідомлення про підозру вручається в день його складення слідчим або прокурором, а у випадку неможливості такого вручення у спосіб, передбачений КПК для вручення пові-

домлень. І саме це положення викликає ряд проблем у практичній діяльності слідчих. Так, воно не дає відповіді на питання, як фактично повідомити особі про підозру, якщо вона не з'являється до слідчого, прокурора. А забезпечити її явку у разі, якщо її місцезнаходження відоме — процесуальними засобами, наявними у слідчого, прокурора, практично неможливо, адже ні виклик, ні привід, на затримання для забезпечення приводу цієї особи застосовуватися не можуть. У разі ж, якщо особа, щодо якої складено повідомлення про підозру¹, уникає вручення повідомлення про підозру, приховується від слідства, її місцезнаходження її невідоме, то формально її не можна оголосити у розшук, оскільки у відповідності до ст. 281 КПК, у розшук може бути оголошено тільки підозрюваного. Також у такій ситуації неможливо зупинити досудове розслідування, оскільки особі не повідомлено про підозру.

У випадку неможливості особистого вручення повідомлення про підозру може бути вручено у спосіб, передбачений КПК для вручення повідомлень (ч. 3 ст. 111, ч. 1 ст. 135), а саме надіслання поштою, електронною поштою чи факсимільним зв'язком. Дослідниками обґрунтовано зверталася увага на те, що такий, що зустрічається на практиці спосіб «повідомлення» про підозру шляхом поштового відправлення з оголошеною цінністю (із описом вкладення) і з повідомленням про його вручення документально не може гарантовано підтвердити факт їх вручення. Більше того, такий спосіб вручення не забезпечує виконання вимог п. 2 ч. 3 ст. 42 КПК України щодо права підозрюваного на отримання роз'яснення своїх прав.

У існуючих же програмах для роботи з електронною поштою є функція повідомлення про отримання листа, однак вона абсолютно неефективна у плані гарантованого документального (електронного) підтвердження факту отримання вказаних документів конкретною особою [14, с. 55-56]. На ці та інші проблеми вручення повідомлення про підозру неодноразово звертали увагу практичні працівники та науковці [12, с. 162; 15, с. 665; 16, с. 101; 17, с. 376-377; 18, с. 78; 19, с. 91; 20, с. 96-97], що указує на нагальну потребу у її вирішенні.

Шляхів до вирішення цієї проблеми запропоновано три. Умовно перший з них викладено у законопроектах. Пропонується частину 1 статті 42 викласти в такій редакції: «1. Підозрюваним є особа, щодо якої в установленому цим Кодексом порядку складено повідомлення про підозру, або особа, яку затримано за підозрою в учиненні кримінального правопорушення» [21; 22]. Є і відповідні доктринальні пропозиції [15, с. 666].

Інші шляхи запропоновано у наукових джерелах. Більшість із них характеризується необхідність винесення попереднього процесуального рішення, у якому формулюється зміст підозри [23, с. 92]. Як альтернативу обов'язковості винесення постанови про підозру слідчим чи прокурором, а зазначена постанова вручалась запідозреній особі в порядку вручення повідомлень, указує В.О. Гринюк [15, с. 666].

А.В. Андрейчук пропонує на слідчого за погодженням з прокурором, прокурора покласти обов'язок оформити до повідомлення особи про підозру у випадках, передбачених ч. 1 ст. 276 КПК України, процесуальне рішення про притягнення особи як підозрюваного

¹ КПК такого учасника кримінального провадження не виділяє, однак реально, враховуючи практичні складнощі у реалізації повідомлення про підозру, він існує; В.О. Гринюк пропонує називати цю особу «запідозреною» ([8, с. 124])

постановою, яка виступатиме юридичною підставою визнання особи підозрюваним. Постанова про притягнення як підозрюваного повинна підлягати винесенню у всіх випадках, передбачених ч. 1 ст. 276 КПК України. Зокрема, КПК України потрібно доповнити статтею 276-1 у такій редакції: «Стаття 276-1. Постанова про притягнення як підозрюваного.

1. У випадках, передбачених ч. 1 ст. 276 цього Кодексу, прокурор, слідчий за погодженням з прокурором виносить постанову про притягнення як підозрюваного.

2. У постанові зазначається зміст підозри, фактичні обставини і правова кваліфікація кримінального правопорушення, у вчиненні якого підозрюється особа, із зазначенням статті (частини статті) закону України про кримінальну відповідальність і наводяться мотиви прийнятого рішення.

3. Копія постанови вручається підозрюваному одночасно з врученням письмового повідомлення про підозру» [11, с. 204—205].

Г.М. Гапотченко вважає за доцільне доповнити КПК статтею «Постанова слідчого, прокурора про визнання особи підозрюваною» наступного змісту: «Коли у кримінальному провадженні отримані докази, які вказують на вчинення кримінального правопорушення певною особою, слідчий, прокурор з додержанням вимог ст. 110 цього Кодексу виносить мотивовану постанову про визнання такої особи підозрюваною. Коли у кримінальному провадженні отримані докази, які вказують на вчинення особою декількох кримінальних правопорушень певною особою, слідчий, прокурор з додержанням вимог ст. 110 цього Кодексу виносить єдину мотивовану постанову про визнання такої особи підозрюваною із зазначенням обставин вчинення усіх доведених доказами кримінальних правопорушень. Окрім загальних відомостей,

визначених статтею 110 цього Кодексу, у резолютивній частині постанови про визнання особи підозрюваною зазначається стаття (статті) кримінального закону, що передбачає відповідальність за скоєння кримінального правопорушення, у вчиненні якої (яких) підозрюється особа. Про визнання особи підозрюваною має бути повідомлено письмово у спосіб та терміни, передбачені цим КПК. Підозрюваний, що затриманий, повідомляється письмово через адміністрацію ізолятора тимчасового тримання. Копія постанови має бути вручена підозрюваному не пізніше двох днів з моменту її винесення слідчим, прокурором. У разі переховування від органів досудового розслідування чи неявки підозрюваного без поважних обставин для отримання копії постанови, копія постанови вручається підозрюваному не пізніше дня явки підозрюваного до слідчого, прокурора або його приводу. Відомості про визнання особи підозрюваним вносяться слідчим, прокурором до ЄРДР у порядку, передбаченому цим КПК» [12, с. 163-164].

Умовно третій шлях запропонований Є. Наливайком. На його думку, більш правильно буде змінити ч. 1 ст. 278 та викласти її у такій редакції: «Письмове повідомлення про підозру вручається в день його складання слідчим або прокурором, а у разі неможливості такого вручення після виконання слідчим усіх можливих дій для виклику особи, після чого, вважаючи, що особа належним чином повідомлена про підозру та має статус підозрюваної, слідчий за згодою із прокурором має право зупинити досудове розслідування та оголосити особу в розшук. Після знайдення особи, слідчий повинен вручити останній повідомлення про підозру протягом 24 годин» [17, с. 377]. На жаль, такий шлях не гарантує ні «виконання слідчим усіх можливих дій для виклику особи», оскільки,

як указувалося вище, викликати її взагалі неможливо, ні забезпечення прав особи, яка фактично і не знає, що щодо неї складено повідомлення про підозру, стверджувати про належне повідомлення тут неможливо.

Висновки. Вважаємо, що для правильного вирішення цих проблем необхідно підходити до їх вирішення із урахуванням необхідності забезпечення балансу приватних та публічних інтересів у кримінальному провадженні. Так, неможливість повідомлення особи про підозру і надалі здійснювати щодо неї кримінальне переслідування суперечить публічному інтересу щодо захисту особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень, забезпечення швидкого, повного розслідування, хоча із позицій інтересу приватного, а саме особи, щодо якої складено, але не вручено, повідомлення про підозру, права цієї особи знати про те, у чому її підозрюють, і набути статусу підозрюваного лише при врученні повідомлення, дотримані повністю. Однак, вважаємо, у даному випадку перевагу слід віддати інтересу публічному, і змінити порядок надання особі статусу підозрюваного, не ставлячи це у залежність від її явки до слідчого, прокурора, місцезнаходження, бажання отримати це повідомлення тощо. Баланс із приватним інтересом буде дотримано, оскільки у особи з моменту отримання статусу підозрюваного виникає комплекс відповідних прав, передбачених ч. 3 ст. 42 КПК, у тому числі і базове право — на захист від підозри та обвинувачення.

Відповідно, пропонуємо:

1. З метою уніфікації рішення про надання особі статусу підозрюваного із ч. 3 ст. 110 КПК України, у відповідності до якої рішення слідчого, проку-

рора приймається у формі постанови, передбачити у Главі 22 КПК не складення слідчим за погодженням із прокурором або прокурором повідомлення про підозру, а винесення постанови про залучення як підозрюваного. Відповідно, Глава 22 повинна іменуватися «Залучення як підозрюваного», у зв'язку з чим необхідно внести зміни до інших статей цієї Глави та інших пов'язаних статей КПК.

2. У разі винесення постанови про залучення як підозрюваного втрачає сенс існування такого акту, як повідомлення про підозру, оскільки особі слід вручати саме її копію. У зв'язку з цим, відповідні текстуальні зміни повинні бути внесені до інших статей Глави 22 та інших пов'язаних статей КПК.

3. Враховуючи необхідність формалізації спрямування кримінально-процесуальної діяльності у разі встановлення достатніх даних для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення на остаточне викриття та доведення винуватості саме цієї особи, особа повинна визнаватися підозрюваним з моменту складення постанови про залучення як підозрюваного.

4. Для забезпечення прав підозрюваного слід передбачити обов'язок слідчого, прокурора вручити копію постанови та пам'ятку, роз'яснити права у строк 24 години з моменту складення постанови, а у разі, якщо особа ухиляється від розслідування, її місцезнаходження невідоме негайно після її явки до слідчого, прокурора або у цей же строк з моменту встановлення її місцезнаходження. У разі невиконання цієї вимоги у підозрюваного буде можливість оскаржити бездіяльність слідчого, прокурора до слідчого судді на підставі п. 1 ч. 1 ст. 303 КПК.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Капліна О.В. Підозра у кримінальному провадженні: поняття, ознаки, сутність / О.В. Капліна // Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ. — 2013. — № 1(5). — С. 238-242.
2. Гринюк В.О. Окремі питання вдосконалення процесуального порядку повідомлення про підозру / В.О. Гринюк // Сучасні проблеми криміналістики: Матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, присвяченої 100-річчю з дня народження доктора юридичних наук, професора В.П. Колмакова (27-28 вересня 2013 р., м. Одеса) / упоряд.: В.В. Тіщенко, О.П. Ващук. — Одеса : Юридична література, 2013. — С. 93-96.
3. Івасюк І.Г. Інститут "Повідомлення про підозру" нового кримінального процесуального законодавства України / І.Г. Івасюк // Митна справа. — 2013. — №4(88). — Ч. 2. — Кп. 2. — С. 74-79.
4. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар / за загальною редакцією професорів В.Г. Гончаренка, В.Т. Пюра, М.Є. Шумила. — К. : Юстініан, 2012. — 1224 с.
5. Іващенко О.В. Інформування учасників кримінального провадження: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09 / О.В. Іващенко. — Одеса, 2013. — 20 с.
6. Кримінальний процес: підручник / Ю.М. Грошевий, В.Я. Тацій, А.Р. Тумаянц та ін.; за ред. В.Я. Тація, Ю.М. Грошевого, О.В. Капліної, О.Г. Шило. — Х. : Право, 2013. — 824 с.
7. Лобойко Л.М. Кримінальний процес: підручник / Л.М. Лобойко. — К. : Істина, 2014. — 432 с.
8. Гринюк В. Окремі питання повідомлення особи про підозру як початок реалізації функції обвинувачення / В. Гринюк // Право України. — 2013. — № 11. — С. 120—126.
9. Лукашкина Т.В. Доказывание как этап правоприменительного процесса // Актуальні проблеми доказування у кримінальному провадженні : матеріали Всеукраїнської науково-практичної Інтернет-конференції (27 листопада 2013 р., м. Одеса) / відпов. за випуск Ю.П. Алегіп. — Одеса : Юридична література, 2013. — С. 30-36.
10. Юрченко Л.В. Повідомлення про підозру: поведла кримінального процесуального законодавства України / Л.В. Юрченко // Актуальні проблеми публічного та приватного права : збірник матеріалів міжнародної науково-практичної конференції (м. Запоріжжя, 3 жовтня 2012 року). — Запоріжжя : Класичний приватний університет, 2012. [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://repository.crimea.edu/jspui/bitstream/123456789/3856/1/013_Yurch.pdf
11. Андрейчук А.В. Повідомлення про підозру як підстава визнання особи підозрюваним: сучасний стан і напрямки удосконалення // Актуальні проблеми доказування у кримінальному провадженні : матеріали Всеукраїнської науково-практичної Інтернет-конференції (27 листопада 2013 р., м. Одеса) / відпов. за випуск Ю.П. Алегіп. — Одеса : Юридична література, 2013. — С. 200-205.
12. Гапотченко Г.М. Набуття особою статусу підозрюваного за новим Кримінальним процесуальним кодексом України // матеріали всеукраїнської науково-практичної конференції (м. Донецьк, 27 вересня 2013 року). ; ред. кол.: О.О. Волобуєва, В.П. Горбачов, Д.С. Паламар. — Донецьк : ДЮІ МВС України, 2014. — С. 160-165.
13. Лупинская П.А. Решения в уголовном судопроизводстве: теория, законодательство и практика / П.А. Лупинская. — М. : Юристь, 2006. — 168 с.
14. Марченко К. Уведомление лица о подозрении при неустановлении его местонахождения: проблемы регламентации // *Legea și viața*. — 2013. — №12/4. — С. 54-57.
15. Гринюк В.О. Правова регламентація процесуального порядку повідомлення особі про підозру // Правове життя сучасної України : матеріали міжнародної науково-практичної конференції, присвяченої ювілею академіка С.В. Ківалова (16—17 травня 2014 р., м. Одеса): у 2 т. Т. 1 / відп. ред. В.М. Дрьомін. — Одеса : Юридична література, 2014. — С. 663-666.
16. Волобуєва О.О. Проблемні питання застосування окремих норм КПК України // Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ. — 2013. — № 1. — С. 98-102.
17. Наливайко Є. Проблемні питання повідомлення особі про підозру та зупинення досудового розслідування // Публічне право. — 2013. — №1 (9) — С. 375-380.
18. Сербулов В.А. Проблемні питання повідомлення про підозру в КПК України //

Проблемні питання застосування КПК України в сучасних умовах: матеріали круглого столу (Київ, 4 квітня 2014 р.). — К. : ФОП Ліпкан О.С., 2014. — С. 77-82.

19. Цуцкірідзе М. Практичні проблеми застосування норм чинного КПК України / М. Цуцкірідзе // Право України. — 2013. — № 11. — С. 88-94.

20. Шаренко С. Актуальні питання застосування окремих норм КПК України під час досудового розслідування / С. Шаренко // Право України. — 2013. — № 11. — С. 95-103.

21. Проект Закону про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України щодо слідчих, що здійснюють досудове розслідування (№ 4444 від 14.03.2014 р.) / Режим доступу: <http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc34?id=&pf3511=50239&pf35401=294150>

22. Проект Закону про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України щодо слідчих, що здійснюють досудове розслідування (№4444-1 від 25.03.2014 р.) // Режим доступу: <http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc34?id=&pf3511=50390&pf35401=295276>

23. Івашенко О.В. Правова природа повідомлення про підозру за новим Кримінальним процесуальним кодексом України / О.В. Івашенко // Наше право. — 2012. — № 4. — Ч. 2.

Аленін Ю.П., Гловіюк І.В.

Уведомление о подозрении: общая характеристика и проблемы совершенствования.

Аннотация. Статья посвящена исследованию уведомления о подозрении в контексте уголовно-процессуального решения и процессуальной процедуры. Выявлены недостатки нормативной регламентации уведомления о подозрении, систематизированы проблемы применения соответствующих норм УПК, предложены пути их устранения.

Ключевые слова: уведомление о подозрении, подозреваемый, уголовно-процессуальное решение, основания уведомления о подозрении, вручение уведомления о подозрении.

Alenin J.P., Gloviuk I.V.

The notification of suspicion: general characteristics and problems of improvement.

Summary. In this article the notification of suspicion is investigated in the context of the criminal procedural decisions and the procedural process. Lacks of legal regulation of the notification of suspicion are detected; problems of application of appropriate rules of CPC are systematized; methods of their elimination are offered.

Keywords: notification of suspicion, suspected, criminal procedural decisions, grounds of notification of suspicion, handing of notification of suspicion.

